

Kjøbenhavns Posten.

Redigeret af J. P. Grüne.

Udgiven og forlagt af A. P. Liunge.

13de Aarg.

Tirsdagen d. 15. October 1839.

M 284.

Goresendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Dampskibet Løven og Landpostbefordringen.

(Sluttet.)

Det er efter almindelige Anstuerer vist et Postvæsens første Opgave at fremme Communicationen og Samfærselen i Landet ved alle de Midler, der staae til dens Raadighed, og saaledes torde det heller ikke ganske ligge udenfor vort Postvæsens Nessort at sikre det Communicationsmiddels Bestaaen, som „Løven“ tilbyder. Dette staer fuldkommen i Postdirectionens Magt, naar den indrommer Dampskibet i alt Falb Halvdelen af Posttariffens Belob af de Postskæfe, „Løven“ transporterer og modererer Priserne for Landbefordringen, eller, hvad der vilde være endnu bedre, mod en meget billig Stationsafgift stillede denne Befordring til fri Concurrence med Tilladelse til at torde skifte Heste paa Stationerne. Hidindtil, altsaa i 3 Aar (Standsettelsestiden beregnet) har „Løvens“ Eier, som oplyst, ikke haft Rente af den Kapital, der stikker i dette Foretagende. Det vilde dog nu i Sandhed være en altfor stærk Fordring til hans Patriotisme, om man ventede, at det endnu fremdeles skulle gaae paa samme Maade, og man torde derfor opfordre Enhver, der har nogen Interesse for Sagen og kan medvirke Noget dertil, at han vilde gjøre sit Bedste for at bevæge den høje Generalpostdirection til at vise et noget venstabeligere Sindelag imod „Løven.“ Dette Dampskib har i de to sidstforløbne Aar bragt den kongl. Dilgence mange Reisende, og Postvæsenet maa derved, saavel som ved den prompte Befordring af Postskæfene, have nydt en særdeles god Indtegt. Det er derfor ikke Andet end billigt, at ogsaa Postdirectionen gjorde Noget og i alt Falb noget Overordenligt for Entreprisen med „Løven.“ Man siger rigtignok, at Postdirectionen, hvis Befordringen med „Løven“ ikke existerede, vilde faae sine Postskæfe over Land med Diligenzen, og at den derfor saa at sige, omsonst udgav alt hvad den derfor godt-

gjor „Løven.“ Men dette er ingenlunde Tilfælde; thi for det første er en Tidsvinding af over 24 Timer af overordenlig Værdi for Publikum, for det Andet er det ogsaa en afgjort Sag, at Hurtigheden i Correspondencens Befordring altid drager en Forøgelse i Brevenes Antal efter sig. Derpaa anfører blandt Andre Vice direktoren for den franske Generalpostbestyrelse Hr. Piron i sin Plan til Brevposternes Forbedring i Frankrig følgende slaaende Exempel: Her 1828 behovede et Brev fra Paris til Marseille 118 Timer og man funde først faae Svar om 10 Dage 14 Timer. Siden den Tid har man ved forskellige Midler gjort Transporten saameget hurtigere, at et Brev kommer til Marseille paa 68 Timer og man kan have Svar i 6½ Dag. Folgen heraf var, at Indtægten af Postgangen mellem begge Stæder, der i 1827 kun androg 110,500 Fr., i 1832 steg til 172,248 og i 1837 til 229,196 Fr. Om Indtægterne af vor Postkasse offentliggøres Intet; men man kan være overbevist om, at Brevskæfenes hurtige Befordring med Dampskibene ogsaa hos os har bevirket en Forøgelse af Postintraaderne. Derfor er det ikke ubestredent, naar man ønsker at Dampskibet „Løven“ ogsaa maa er holde en Deel deraf. Med Hensyn til Diligencebefordringen maa det taknemmeligt erkendes, at Generalpostdirectionen for flere Aar siden ogsaa har bragt denne i Gang hos os; men for Tiden, da Samfærsels-Forholdene udvide og uddanne sig stedse mere og mere, finder man Priserne for samme altfor høje, og det vilde være til stor Fremme for det almene Bedste, naar det kom i Udførelse hvad Say siger: „Stranger, der ere opførte i det offentlige Vels Interesse, maa igjen nedrives naar dette krever det.“

Man tor ved denne Leilighed sammenligningsvis ikke lade unøvet, hvad det høje General-Toldkammer-Collegium har foranstaltet til Dampskibsfartens Fremme. Efter § 154 i den nye Toldforordning ere Dampskibe, naar de blot befordre Postgods eller Rejsende, tilligemed disse Vogne og Bagage fritagne

for Erlæggelse af alle Skibsafgifter; ogsaa estergives de indenlandsske Dampstibe paa speciel Ansøgning Tolden for Steenkullene. Endnu langt mere Aarsag, skulde man mene, vilde General-Postdirectionen have til at fremme Dampstibsfarten, fordi det netop er dens specielle Opgave at ordne og forbedre Landets Samfærdsels-Forhold. Dessaarsag tør man ogsaa anbefale Samme ester bedste Evne at begunstige Entreprisen med Dampstibet „Loven”, og det af tre Grunde: 1) Den umiddelbare Nytte, Publikum vil høste deraf, 2) Postkassens egen Fordeel, og 3) for at fremkalde andre lignende Foretagender. — Slesvig, Holsten og Danmark ere Lande, Forsynt har velsignet; deres Beboere skræbe videre; — giv da ogsaa de høje Collegier vilde række Folket hjælp som Haand i denne Stræben. Men Intet er tjenligere til Velstandens og Kulturens Fremme end raske og billige Communicationsmidler. Vor Regering er fuldkommen gjennemtrængt heraf; den beffæstiger sig med Ideen om at anlægge en Jernbane fra Elben til Østersøen; Nivellementerne iværksættes og hvorfor skulde ikke her kunne komme til Udforelse hvad der nulidags skeer næsten i alle Lande. Men saa ville Tingenes Forhold nedvendigvis antage en ganske anden Stilkelse, og man torde anbefale den høje Generalpostdirection, efterhaanden at forberede sig derpaa; thi f. Ex. en Jernbane fra Hamborg-Altona til Kiel og en Afgang af 31 s pr. Passageer kan dog umuligt bestaae jevn sides!

Med Hensyn til vore Passforhold være det tilladt, endnu fortællig at ansøre, at Patentet af 8 August hos os blev optaget med Glæde. Men denne Glæde mørknedes snart noget, da de Rejsende og Publikum erfarede, at Politiet i Kiel er af en ganske anden Mening end de. I § 3 af Patentet hedder det nemlig: „at de over Hamborg og Altona med Extrapol eller med Personpost i Landet kommende Rejsende for Fremtiden skulle være fristagne for den i § 36 i Fdn. 1811 anordnede Passvisering.“ Hertil troede man at kunne holde sig; men Politiet stod paa, at de saaledes til Kiel ankomende Rejsende skulle have deres Pass visere, omendfjordt dette allerede var skeet i Hamborg af Minister-Residenten eller af Politiet i Altona, og paaberaabte sig § 34 af Fdn. 1811, hvorefter de høvlets gaaende Rejsende skulle lade deres Pass visere. Eieren af „Loven“ bad under 30 August det høje Cancelli om en Fortolkning af hin § 3 og eventualiter en nærmere Instruction til Politiamtet i Kiel. Men han har endnu ikke modtaget nogen Resolution og Viseringen af de ansørte Rejsendes Pass vedvarer endnu fremdeles til disse store Utilfredshed.

Til Slutning maa endnu bemærkes, at denne Artikel ikke fortrinsvis er streden i speciel Interesse af „Loven“ Eier. Det er enhver Mands egen Sag, naar han befatter sig med industrielle Foretagender, at sege sin Fordeel paa tilladt Maade og sig for Slade at tage vare; men Besidderen af dette Dampstib er netop slet ikke nogen Ben af Privilegier og specielle Begünstigelser, han onser fremfor Alt at see en hurtig og billig Communications Velsignelser udbredte over sit Fædreland, og dette er Hoveddrivesjedren saavel til hans Dampstibsfarts-Entreprise som ogsaa til disse Linier.

(„Kiel. Corr. Bl.“ Nr. 89.)

Nyheds-Post.

København, den 15de October 1839.

— Det kan ikke andet end i hoi Grab have glædet alle Thorvaldsens henværende Venner at erfare, at han nu sikkert vil forlænge sit Dphold her i det mindste for den tilstundende Winter; men ligeledes vil det glæde baade disse og overhovedet alle dem, der føle for de aandelige Interesser, at erfare, at et væsentligt Skridt til Realisationen af det længe omvægionerede Museum for Thorvaldsens Arbeider nu er tilbagelagt. Hovedstads Kommunalbestyrelse har nemlig igaar været samlet og besluttet at Bindesbolls Tegning til Museet skal indstilles til Approbation, og at der skal andrages paa, at Arbeidet vernest uden Dphold paabegyndes og uden Dphor fortsættes med største Over og Kraft.

— Idag udebleve baade de udenlandsske Aviser og Breve, som vare i Bente fra Hamborg. Om vi mindes ret, var netop det Selsomme Tilfældet ifjor paa samme Tid, nemlig dengang „Frederik den Sjette“ ophørte med sine Farter paa Lybek, og det er da at formode, at Aviser og Breve fra det danske Postkontoir i Hamborg etter iaar enten ere blevne sendte, som hidindtil, til Lybek, uagtet Dampstibet havde ophört at gaae derfra, eller til Kiel, hvor de da i alt Fald maae være komne for sildigt, estersom „Frederik den Sjette“, efter hvad vi have erfaret, endog op holdt sig en Time efter den bestemte Afgangstid for at faae dem med, hvis de vare komne. Hvis Skylden ligge hos den danske Postexpedition i Hamborg-Altona, da forekommer det os, at der er al sjællig Grund for den kongelige Generalpostdirection paa det alvorligste at tilholde Bedkommende for Fremtiden bedre at varetage deres Pligt. Enhver Forandring med et Dampstib Toure bliver i Almindelighed bekendtgjort saa betimelig i Forveien, at der er Tid nok til at berede sig paa den Forandring i Brev- og Avis-Forsendelsen, der bliver en Folge deraf, og navnligen har det længe i Forveien været bekjendt naar „Frederik den Sjette“ ophørte med sine Lybekske Farter. At det hele Publikum, og navnligen Handelsstanden, for hvilken i dette Sieblik Beretningerne om Kornmarkedet ere af saa stor Vigtighed, skal lide under enkelt Embedsmands Mangel paa pligt skyldig Opmærksomhed, synes vistnok at være usørvarligt.